

hændlingerne her; for mig ere de ubekjendte. — Forsaavidt der derhos i et foregaaende Foredrag blev berørt Uttringer, som det ærede Medlem, der nu havde Ordet, brugte under Forhandlingerne igaar, da betvivlede jeg ikke, da det ærede Medlem begjærede Ordet, at han jo vilde forklare sine tidligere Udtalelser saaledes, at det maatte vise sig, at han noget var bleven misforstaaet. Naar tværtimod den ærede 4de Landsstingsmand for 9de Kreds (M. P. Bruun) idag har fremsat nogle Bemærkninger om Landsstingets Stilling til Finantslovens Forhandling, da vare disse Bemærkninger — som han selv sagde — nærmest grundede i Frygt for, at den Afstemning, der fandt Sted ved 2den Behandling over visse Ændringsforslag, og Uttringer, der vare faldne her igaar under en anden Sag, skulde have bidraget eller kunde bidrage til at trænge Landsstinget yderligere tilbage i dets Forhold til Finantsloven og tjene til at fastslaa Principer, som efter det ærede Medlems Formening ikke vilde være kjendte for Landsstingets Betydning. Jeg kan i den Frygt, som saaledes har ledet det ærede Medlem, og i det Foredrag, som deraf er udgaaet, kun se et nyt Vidnesbyrd for mig om, at det ærede Medlem vedbliver at bevare den nidkjære Omhu for Landsstingets Anseelse, som i høj Grad erhvervede ham Fortjeneste af dette Thing, men det maa dog til Beroligelse for Alle siges, at de enkelte Afstemninger, der foresalde her, og de enkelte Uttringer, der maatte kunne forekomme ved enkelte Leiligheder, hvad enten nu disse eller hine af flere eller færre skulde findes mere eller mindre uheldige, umulig vilde kunne tillægges en saadant Betydning, at derved paa nogen Maade Landsstingets forfatningsmæssige Stilling skulde kunne forandres, være sig i Almindelighed eller særligt med Hensyn til Finantsloven og det andet Thing, forsaavidt denne Lov betæffer.

M. P. Bruun: Jeg vil kun tillade mig at sige, at jeg tror, det maa erkjendes, at jeg, i hvad jeg i mit Foredrag har tilladt mig at sige, ikke er gaaet ud over, hvad der kan siges ved en 3die Behandling, og at jeg heller ikke med et eneste Ord har nævnt eller

antydnet, hvad der er foregaaet i et privat Møde. Jeg vilde ikke med et eneste Ord have nævnt det ærede Medlem ligeoverfor mig, hvis ikke det ærede Medlem ved sin Afstemning og de derpaa følgende Uttringer igaar havde givet mig Opfordring dertil. Jeg tror, at dette vil vise sig, naar Forhandlingen foreligger trykt i Tidenden. Jeg kan jo ikke være ganske vis paa den bestemte Forbindelse mellem det ærede Medlems Uttring om et Princip, og hvad der var blevet vedtaget ved 2den Behandling. Om det ærede Medlem har sagt: „fuldstændig ihjelslaet“ eller: „grundig ihjelslaet“, tør jeg ikke sige bestemt; jeg erindrer det ikke, men et af Ordene tror jeg bestemt at turde sige, at jeg har hørt. Jeg skal ikke komme videre tilbage paa selve Forslaget; jeg forstaaar kun ikke, hvorledes Landsstingets Competence skulde kunne drages i Tvivl med Hensyn til denne Sag.

Brasch: Da jeg hører til dem, der tillod sig ved 2den Behandling at fraraade Vedtagelsen af det Forslag, hvormed der her er Tale, maa det ogsaa være mig tilladt at frigjøre mig for den Takke, som det meget ærede 4de Medlem for 9de Kreds (M. P. Bruun) multigtvis kunde tro, at jeg og flere med mig nærede den Takke nemlig, at Landsstinget skulde have Betænkelse ved at tage Initiativet i nogensomhelst Lov. Jeg lagter det meget ærede Medlems Mening, men jeg tror rigtignok, at den Frygt, som det meget ærede Medlem har udtalt ved denne Leilighed, er overflødig. Der er ikke et Medlem her, der betvivler Landsstingets Ret i saa Henseende. Min ærede Nabo tilvenstre (Drenthol) har tydelig udtalt, hvad der er for mig og for de Mange, som stemte med mig, var det Afgjørende ved denne Leilighed. Det Spørgsmaal, hvormed der var Tale, var et Spørgsmaal af en særegen Beskaffenhed; det var en militær Foranstaltning, som havde været Gjenstand for saa megen Diskussion og saamegen Prøvelse, at vi, der kjende dens Historie, — og det gjøre vi jo Alle — maatte have megen Betænkelse ved at se dette Forslag fremdraget ved privat Initiativ. Naar det ærede Medlem saa stærkt accentuerede den Omstændighed, at den høit-